

MANTSALEHTI

1/2024

LUET KUITENKIN!

Sisällys

Pääkirjoitus

PJ Palsta

Aluekehitys populaarikulttuurissa

Parhaan laskiaispullan jäljillä

Hallituksen vuosikirja

Sanottua

Sihteerin viinikellarissa

Hallitusnaamasto

OpPm tulokset

Lonkerotesti

Animenurkkaus #3

Nahkakävelijät arvostelu

Pulaa motivaatiosta?

EGEAn matkassa Balkanilla

Mantsalehden kevätnumero (1/2024)

Painos ?kpl / Monisto Oy

Aikaisemmat Mantsalehdet luettavissa kiltahuoneella

sekä Atlas ry:n nettisivuilla osoitteessa www.atlas-ry.fi/toiminta/mantsalehti/

Päätoimittaja: Alarik Parikka

Toimittajat: Oskari Arvela, Emil Hietala, Mikko Lahti, Miku Mannonen, Antton

Maunuksela, Sanni Rajaniemi ja Tuukka Reinisalo

Lähetä jutut osoitteeseen: mantsatoimitus@gmail.com

Pääkirjoitus

Arvoisa Mantsalehden lukija, tervetuloa nauttimaan vuoden 2024 ensimmäisestä numerosta. On tapahtunut ainakin kolme merkittävää asiaa valtakunnan tasolla. Atlaksella on uusi hallitus, Suomen tasavallalla uusi presidentti ja Mantsalehdellä uusi toimitus. Voi juku mikä startti vuodelle!

Aurinko on pilkistänyt pilvien välistä Oulussa (ja muualla Suomessa) viime aikoina. Tästä on seurannut netissä kiistelyä siitä, onko helmikuu talvea vai kevättä. Syksyltä tuo tämänhetkinen loskameri vaikuttaa, ei meinaa pärjätä tennareilla. Loskasta ja vedestä huolimatta virallisesti helmikuu lasketaan talveksi (Ilmatieteen laitos) kuten kaikki Mantsalaiset (toivottavasti) tietävät. Tilastot sikseen. Auringon paluun alkaminen kielii Wapun olevan lähellä! Siitä kuitenkin lisää ensi numerossa, maltetaan vielä hetki.

Näin lehdistä puheenollen, Lapin yliopiston ylioppilaskunta lopetti Lapin ylioppilaslehden rahoituksen, syynä taloudellinen tilanne. Huolettaako minua päätoimittajana dominoteorian kaltainen lakkautusaallon osuminen Mantsalehteen? Ei. Onhan kyseessä laatujulkaisu, jota kuitenkin luet kiltahuoneen kahvipöydässä ;)

Päätän kirjoitukseni lainaukseen, jonka bongasin upean kiltahuoneemme tussitaululta **“täältä pääsee töihin” -fuksit 13**

Wappua odotellessa,
Allu

PJ-palsta

Yks puheenjohtajan pestin ehdottomista plussapuolista on mun mielestä aina ollut tää upea pj-palsta ja oon tosi innoissani et pääsen höpötteleään tälle palstalle koko vuoden!!

Mun nimi on Emma ja oon saanu kunnian toimia tänä vuonna meidän ihanan Atlaksen puheenjohtajana <3 Opiskelen mantsaa kolmatta vuotta ja tarkoituksena olis suuntautua aineenopeks toisena opetettavana aineena biologia. Oulu on mulle tuttu jo pitkältä ajalta ennen yliopisto-opintoja, sillä täällä oon melkeen koko elämäni ajan asunu. Oulu ei ehkä oo aina ollu mun lempparikaupunki, mutta yliopiston myötä oon löytäny Oulusta ihan uusia puolia ja oppinut taas nauttimaan ja olemaan ylpeä mun oululaisuudesta. Siinä isossa osassa on ollut meidän best ainejärjestö ja se positiivinen energia, joka virtaa Atlaslaisten keskuudessa.

Atlaksen vuosi on lähtenyt hyvällä pöhinällä käyntiin ja oon ite ainaki tosi innoissani siitä, mitä kaikkea tää kevät tuo vielä tullessaan. Isoja juttuja on ainakin tulossa, sillä KOOMA saapuu maaliskuussa tänne Ouluun ja saamme vieraita Joensuusta, Helsingistä ja Turusta <3 en malta oottaa, että päästään viettämään KOOMAA yhdessä isolla mantsapossella ja esittelemään muille iki-ihanaa Oulumaata.

Vaikka tällä hetkellä ulkona näyttää aika loskaisalta ja ikävältä ja varmasti monella stressi meinaa painaa päälle, niin koitetaan silti nauttia niistä pienistäkin hetkistä ja jutuista, joita arjen keskellä on. Mulle itselleni kandistressin keskellä näitä juttuja on olleet mun ympärillä olevat ihmiset, aurinko, hyvä ruoka ja lempparimusiikki (lue: Taylor Swift). Toivottavasti tää kevät tuo tullessaan paljon aurinkoa, hymyä ja onnellista aikaa ihan kaikille <3

Ihanaa kevättä ja mukavia lukuhetkiä lehden parissa teille toivoo, Emma

Aluekehitys populaarikulttuurissa osa 1

Eräs sunnuntai yksiössäni oli televisio auki, kun illan elokuva *Mortal Engines* alkoi. Kyseessä ei ole millään määrin hyvä elokuva, ainakaan sen perusteella mitä jaksoin katsoa. Elokuva on ilmeisesti Atlaksen leffaillassakin taannoin nähdyin elokuvan *Liikkuva linna* uusi tulkinta, joka on yhdistetty koulun atk-tunneilta tuttuun peliin *Agar.io*. Maailmanlopun yllättäessä kaupungit on rakennettu telaketjujen päälle, ja ne liikkuvat aroilla syöden pienempiä matkallaan saadakseen käyttöönsä lisää vanhentunutta teknologiaa jostain teollistumisen alkuvaiheilta. Kuulostaa mielenkiintoiselta, eikö?

Vaikka sillä kertaa yöunet veivät voiton, heräsi ajatus tieteisfiktioelokuvien maailmankuvan tulkinnasta maantieteen silmin. Uhriksi pääsi tosi televisio-ohjelmien suurkuluttajille ehkä tutusta konseptista *Sinkkulaiva* jalostettu kokopitkä elokuva *High Life*. Elokuvasa on ihmisiä, jotka maisemien perusteella ovat kotoisin joko Neuvostoliitosta tai Kouvolaan, mutta puhuvat siitä huolimatta hyvää englantia. Heidät kaikki on tuomittu kuolemaan, mutta saavat mahdollisuuden jatkaa elämäänsä, jos lähtevät lapsia murhaavan lastenlääkärin kanssa avaruusmatkalle, jonka tavoitteena on ilmeisesti saada ihmisiä lisääntymään. Kuten elokuvissa yleensäkin, juoni on tässä yhteydessä kuitenkin epäolennainen ja tärkeä on keskittyä kauniisiin maisemiin.

Ja kauniita kuvia katsellessa ymmärtää, miten avaruusalus on oikeastaan kuin pieni kaupunki! Ja sehän mantsalaista kiinnostaa. Sen lisäksi että se näyttää ulkoa rumalta kuutiolta, sisältää se kaikki elämälle tärkeät paikat. Tästä avaruuslaatikosta niitä oli havaittavissa kolme, sairaala, panokoppi ja puutarha.

Voidaankin olettaa, että nämä ovat vähimmäisvaatimukset nykyaikaiselle kaupunkiasumiselle.

Aloitakaamme sairaalasta. Ymmärrettävästi terveydenhoito on tärkeää yhteiskunnalle. Aluksen paikallinen tohtori Gerhard paitsi paikkasi haavoja, huolehti myös asukkaiden lisääntymisestä. Jokainenhan ymmärtää, että ilman lapsia yhteiskunnan huoltosuhde kääntyy nopeasti epätoivotuksi ja vanhuksia on liikaa. Elokuvan kymmenpäisen yhteisön tapauksessa sisäsiittoisuus luulisi olevan ongelma, mutta eiköhän lekuri senkin ratkaise.

Seuraava merkittävä paikka elokuvassa oli panokoppi. Tämä pieni bordelli tarjosi palveluitaan sekä aluksen miehille että naisille. Kun ottaa huomioon minuutit, jotka elokuvassa käsittelevätkyseistä koppia, voidaan päätellä ilotalon olevan käytännössä elämän edellytys kaupunkiyhteisössä.

Kolmas tärkeä paikka elokuvassa oli puutarha. Kuten varmasti monelle *Mantsalehden* lukijalle, myös kuolemaantuomituille lähiluonto oli merkityksellistä. Puutarhassa on hyvä rentoutua, piiloutua muilta tai ihan vain viettää aikaa. Luonto toimi ilmeisesti myös hiilinieluna ja tuotti avaruusaluksen hapen, mutta puutarhassa kasvatettiin myös matkalaisten ruoka.

Näiden kolmen paikan perusteella voidaan päätellä, että kaupunki on toimiva, kun se tarjoaa sairaanhoitoa, viihdepalveluita ja läheltä löytyy luontoa. Näillä perusteilla Oulu täyttää ainakin jokseenkin kaupungin vähimmäisvaatimukset, mitä nyt lainsäädäntö taitaa paritukseen vedoten estää ilotalojen toiminnan.

Mikäli päätoimittaja tarjoaa palstatilaa, palatkaamme elokuvamaailman kaupunkikuvaan taas seuraavassa lehdessä.

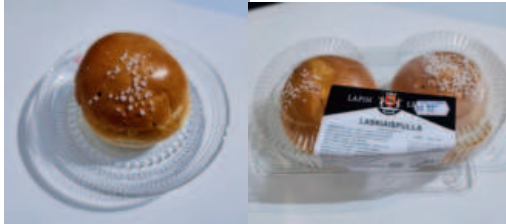
Parhaan laskiaispullan jäljillä

Lapsuudessani laskiaispullat tehtiin aina "ihan itse" kaupan valmispullista ja purkkikermosta mummon tekemän hillon kera. Valmispullat olivat kalliita, joten niitä ei saanut ostaa. Näin aikuisiällä havahtuin siihen, että enääpä ei ole äiti kertomassa mitä saa ja ei saa tehdä. Eihän se yksi paketti nyt opiskelijataloutta kaada.

Mopo lähti kuitenkin paremman kerran lapasesta parhaimman laskiaispullan etsinnän myötä. Aloitin jo hyvissä ajoin ennen laskiaista mentaliteetilla "Testaa vielä, kun niitä saa. Ensi vuonna ei sitten tarvitse maistaa kaikkia, vaan voi suoraan ostaa paketin sitä parasta". Muuan nimeltä mainitsematon henkilö kuuli suunnitelmastani ja pyysi juttua Mantsalehteen. Omistan varsin alkeelliset makunystyrät, joten arvostelut ovat luokkaa "hyvää, ihan ok, pahaa", mutta kai se riittää. Ei minusta ainakaan viininmaistelijaksi olisi. Kyllä tästä ainakin sen verran selkoa saa, että näin monta pakettia pullaa alkaa osoittaa epätervettä riippuvuutta. "Jos ei alkoholi maistu, niin korvaa se pullalla".

Ps. En tykkää mantelimassasta

Lapin Leipomo (vadelmahillolla)

- + Hyvä ja pehmoinen pulla
 - +/- Maistuva hillo, mutta on ilmeisesti joutunut säästötoimenpiteiden uhriksi
 - Raesokerissa säästely :(
- Arvosana: 4/5
Ostaisinko uudelleen: joo

Huovisen Leipomo (vadelmahillolla)

-
- + Paikallinen peruspulla
 - Pulla leviää pitkin sormia, kun sen yrittää saada ulos paketista
 - Hillo turhan makeaa ja sitä aivan liian vähän
 - Ei raesokeria :(
- Arvosana: 3/5
Ostaisinko uudelleen: en

Kuivaksen Leipomo (vadelmahillolla)

- + Paikallista tekoa oleva jäätävän kokoinen möntti
 - Pulla oli Saharaakin kuivempi
 - Liikaa pullaa. Kerma ja hillo loistivat vähäisyydellään
 - Ei raesokeria :(
- Arvosana: 1/5
- Ostaisinko uudelleen: en

Putaan Pulla (vadelmahillolla)

- + Sopivan makea kerma
 - + Raesokeria, vihdoin!
 - Kuivahko pulla, maistuu vähän leivältä
 - Hillo tosi esanssisen makuista ja sitä liian vähän
- Arvosana: 2/5
- Ostaisinko uudelleen: pakon edessä

Fazer Leipurit (mansikkahillolla)

- + Ihanan tuoreen makuinen ja sitkoinen pulla
 - + Tosi hyvä hillo ja sitä oli reilusti
 - + Täyteläinen kerma
 - + Kuorrutettu raesokerilla :)
 - Karmeen hintanen
- Arvosana: 5/5
- Ostaisinko uudelleen: ostin jo, enkä kadu

Pullat testannut: Anna Rönngqvist

Atlaksen hallituksen vuosikirja -24

Emma Kostama
PJ

"Tekemätöntä ei saa tekemättömäksi"

Anette Helanne
VPJ

"Panosta intohimoisesti,
saavuta tulokset
täysillä!"

Tuukka Reinisalo
Sihteeri, tapsa ja
toimittaja

"Tulin, näin, join."

Elli Luusalo
Rahis

"Velat peritään vikisten"

Sanni Rajaniemi
Jäsen- ja
tietosuojavastaava,
toimittaja
"Ei tekosyitä"

Emma Kuittinen
Tiedotusvastaava

"Tieto on valtaa"
-Francis Bacon

Lumikki Pylvänäinen
Edunvalvontavastaava

"Chicks before dicks"

Oskari Arvela
Tapsa, toimittaja

"Ajansäästämisiksi
kiireisenä päivänä
lounaan voi hyvin
korvata karkkipussilla"

Alarik Parikka
Päätöimittäjä,
yhdenvertaisuus-
vastaava

"Älmaa"

Iris Karppinen
Tapsa, Loimu-vastaava

"Miksi maantieteilijät
ovat aina hyviä
seurassa? Koska he
tietävät aina, missä
mennään!"

Siiri Kuitunen
Yhdenvertaisuus-
vastaava

"Mun äiti sano että en
saa laittaa tähä mitään
nolaa"

Kaapo Qvintus
Loimu-vastaava

"Paskallakin on
tekijänsä"

Ville Sauramäki
Yhdenvertaisuus-
vastaava

"se on ohi, minulla on
ylänkö"

Eemil Hietala
OLuT-vastaava,
tilavastaava, toimittaja

"Sataa, kunnes ei enää
sada"

Emma Pöyhönen
Yhdenvertaisuus-
vastaava

"Miksi maantieteilijä oli
niin hyvä tanssimaan?
Koska hänellä oli
loistava spatiaalinen
hahmotuskyky!"

Vilja Männistö
OLuT-vastaava

"Oppiipahan olemaan"

Oskari Partanen
Yhdenvertaisuus-
vastaava

"Hymyä huuleen, kun
virtsaat vastatuuleen"

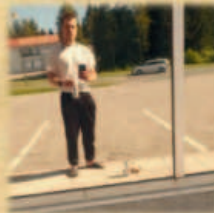
Miku Mannonen
Tapsa, toimittaja

"Innostumme,
innostamme, ennen
kaikkea innovoimme"

Aku Pulkkinen
Webmaster

"fuck it, we ball"

Mikko Lahti
Toimittaja,
paikkavastaava,
kulttuurivastaava

"Kandiahjaaja sanoi,
että mulla on tosi
persoonallinen ja
omaperäinen kandi"

Antton Maunuksela
Urheiluvastaava,
toimittaja

"On parempi olla soturi
puutarhassa, kuin
puutarhuri sodassa"
-Miyamoto Musashi

Selina Salonen
Fuksivastaava

"Slay gurl"

Anna Rönqvist
Veriryhmävastaava

"Luovuta, mutta älä
opintojen suhteen"

Saara Heikkinen
Somevastaava,
PSMS-vastaava

"Swagetti yolognese"

Maija Hakanen
Kansainvälisyysvastaava
EGEA-vastaava

"Remember.. catch
flights, not feelings"

SANOTTUA

"nyt muistin taas miks firman pikkujoulut on uhka"

Mä juon ihan turhaan tätä kahvia, kun mä voin juoda viiniä
-Mantsalainen laineilla

Tää on paha ku osaa nii vähän et ei osaa ees luntata
-Neljännen vuoden mantsalainen ruotsin kurssista

Ahtaanpaikankammo on tilallinen kokemus
-KM lehtori

Nam!

-Mantsatar katsomassa videoita saukoista

Kyl mä voin maksaa 15 euroa siitä et joku
vähempiarvoinen saa sukkaa
-Mantsatar pohtimassa taksihintoja ja luokkaeroja

"oon vähän laiska pitämään sormusta kädessä"

Sihteerin viinikellarissa: Sivu 1.

Kyykkyviinien parhaimmistoa

Viini, tuo alkoholijuomista jaloin (Jallun jälkeen). Jo muinaiset kreikkalaiset tunsivat tämän juoman. Itse asiassa viinin valmistus keksittiin jo 7000 sitten jossain Lähi-Idän suunnalla ja siitä lähtien olemme saaneet nauttia tästä taivaallisesta juomasta.

Minä olen Tuukka Reinisalo ja artikkelin nimen mukaisesti toimin Atlaksen hallituksen sihteerinä. Tämän lisäksi teen tapsan ja Mantsalehden toimittajan hommia. Näiden lisäksi olen myös lähes itseoppinut "sommelier" eli vitun iso viiniviemäri. Toisin sanoen tykkään viinistä. Ja siksi päätin että voisin jorinoida vähän sitten viineistä. Who knows ehkä saatte kuulla enemmänkin viini höpinöitäni tulevissa numeroissa.

Ensimmäiseen osaan halusin ottaa käsiteltäväksi aiheen, joka on minulle lähellä sydäntä, tai siis suuta, eiku häh? Eli siis portugalilaiset viinit. Kuten tiedämme viinit eivät ole alkoholijuomista niitä halvimpia (etenkään näin opiskelijana), mutta tässä astuukin peliin portugalissa tuotetut viinit. Ne nimittäin ovat hinta-laatu suhteeltaan ehkä jopa maailman parhaimmistoa. Portugalissa tuotetaan tietysti puna- ja valkoviinejä, mutta myös ns. vahvempia viinejä (fortified wines) kuten portviini, muscatel ja madeira. Mutta näiden hinnat eivät ole opiskelija ystävällisiä, joihin taas minä olen tässä artikkelissa keskittynyt. Portugalissa tuotetaan myös kuohuviinejä, mutta se on huomattavasti vähäisempää kuin puna- ja valkoviinien tuotanto. Tämän vuoksi keskityn puhumaan nimen omaan puna- ja valkoviineistä tällä kertaa. Tämän lisäksi käyn läpi yhden valkkarin ja yhden punaviinin, jotka ovat hinnaltaan siinä 10 euron paikkeilla per pullo (750ml).

Itse sihteeri Lontoossa, viinilasi kädessä tietysti.

Yksi merkittävä tekijä joka erottaa portugalilaiset viinit muissa maissa tuotetuista viineistä on se, että Portugalissa viljellään huomattavasti enemmän paikallisia rypälelajikkeita. Siinä missä monissa maissa saman hintaluokan viinit on esim. shiraz-, cabernet sauvignon- tai merlot-lajiketta, on portugalilaisissa viineissä huomattavasti yleisempää käyttää omia paikallisia rypälelajikkeita. Ja tämä on merkittävä tekijä miksi portugalilaiset viinit nousevat esiin muista saman hintaluokan viineistä. Syy siihen miksi Portugalissa käytetään niin paljon omia lajikkeita johtuu historiallisista syistä ja eikä minulla ole nyt aikaa (ja jaksamista) alkaa siitä luennoimaan. Viinilajikkeiden lisäksi maaperän ja atlantin tuoman merisen ilmastoin vaikutus tekee eroa muissa maissa tuotettuihin viineihin. Mutta ilman pidempää lätinöitä eiköhän mennä ensimmäiseen viiniin.

Jos jotain portugalilaisista viineistä pitäisi tietää on se ehdottomasti heidän oma valkoviini tyypinsä "Vinho Verde" (suom. Vihreä viini). Nimestään huolimatta viini ei ole vihreää vaan ihan valkkarin väristä ehkä pienellä vihertävällä vivahteella.

Vinho Verdejen tunnetuin ja kirkkain ykkönen on totta kai Casal Garcian Vinho Verde. Tätä klassikkoa on valmistettu jo yli 80 vuotta ja sinä aikana se on noussut Portugalin ja ehkä koko maailman myydyimmäksi Vinho Verdeksi. Ei ihme onhan se saanut 90 pistettä James Sucklingilta, joka on yksi maailman merkittävimmistä viini kriitikoista. Casal Garcian Vinho Verden rypäleet on viljelty Vinho Verde nimisellä viinialueella Luoteis-Portugalissa ja lajikkeina on paikalliset Trajadura,- Loureiro,- Arinto- ja Fernão Pires-lajikkeet.

Itse luonnehtisin tämän Vinho Verden makua raikkaaksi, keveäksi ja kesäiseksi. Maku on myös hedelmäinen. Vaikka kyseinen viini on valkoviini, niin on sen suu tuntumassa huomattavissa todella pientä hapokkuutta. Tämä on tyypillistä vinho verdeille ja pieni määrä hiilihappoa on peräisin valmistusmenetelmästä.

Suosittelen nauttimaan juoman viileänä. Mieti itsesi istumassa terassilla tai parvekkeella kuumana kesäpäivänä kädessäsi tätä virkistävää herkkua. Ai että! Ja herkkua on myös hinta, 10,99€, mikä jättää monta kalliimpaa viiniä taakseen. Casal Garcian Vinho Verde on myös oiva kumppani esimerkiksi kalaruoan, sushin tai vaikkapa salaatin rinnalla. Tämän viinin hillityn alkoholi prosentoin (9,5%) myötä viini voi olla myös hyvä valinta niille, jotka eivät ole tehneet tuttavuutta viinien kanssa aikaisemmin.

10,99€
750ml

QUINTA DAS SETENCOSTAS 2019

Punaviinejä edustaa tällä kertaa Quinta Das Setencostas. Setencostas on viininä huomattavasti tuoreempi tapaus kuin Casal Garcian Vinho Verde, mutta silti sen on ehtinyt niittää mainetta myös täällä Suomessa. Viini on saanut muun muassa erikoismaininnan Viinilehden toimesta ja se on Alkon toiseksi myydyin punaviini. Ja pakkohan se on tähän väliin mainita, että kolme Alkon myydyintä punaviiniä on portugalilaisia ja kaikki ovat vieläpä hinnaltaan jossain 10€ paikkeilla tai jopa vähemmän. Quinta Das Setencostaksen rypäleet kasvatetaan Alenquerin viinialueella ja lajikkeina on paikalliset Castelão, Camarate, Tinta Miúda ja Preto Martinho.

Maultaan viini on täyteläinen ja marjaisa. Maussa ei esiinny samanlaista kitkeryyttä mitä joskus voi olla muissa saman hintaluokan viineissä, vaan tilalla on jopa lievästi yrttinen sivumaku.

Setencostas on enemmän tällainen "nautiskelu" viini jota voisi esimerkiksi "nautiskella" rankan opiskelupäivän jälkeen tai miksei vaikka opiskelun lomassa. Tämän viinin olen ainakin huomannut toimivan hyvin liha-ruokien kanssa. Hintaa Alkossa 750ml pullolle tulee 10,48€. Jos tämän viinin Alkosta satut nappaamaan mukaan, niin suosittelen sen nauttimaan tietenkin isosta punaviinilasista.

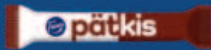
Siinä se sit olis, ensimmäinen lätinä viineistä. Seuraavassa numerossa ollaankin Vappu tunnelmissa ja sen myötä tunnelmatkin ovat hitusen enemmän kuplivat ja juhlavimmat.

10,48€
750ml

Puheenjohtaja
Emma Kostama

Taloudenhoitaja
Elli Luusalo

Sihteeri
Tuukka Reinisalo

Tiedotusvastaava
Emma Kuittinen

ATLAS

PAT

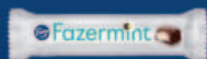
KAIKISSA ON J

Varapuheenjohtaja
Anette Helanne

Jäsen- ja
tietosuojavastaava
Sanni Rajaniemi

Edunvalvontavastaava
Lumikki Pylvänäinen

Tapahtumavastaava
Oskari Arvela

TUKAT

JOTAIN HYVÄÄ

OpPM Tulokset

Jouluristeily on vuodelta 2023 nyt rasteiltu, ja onkin hyvä hetki palata hieman edellisvuoteen. Mantsalehden Syysnumerossa julistin pienen leikkimielisen kilpailun, jonka osallistujamäärä yllätti kaikki tai ainakin allekirjoittaneen (osallistujia oli yli kaksi).

Kertauksena vielä kilpailun säännöt:

Pisteitä saa salakuljetetuista desilitroista alkoholia. Desimäärä kerrotaan "tyylikkyyskertomella", esimerkiksi bussissa tai laivassa kyselemällä saadulla raadin arviolla keinon omaperäisyydestä, hauskuudesta tai tyylikkyydestä asteikolla 1–5. Jos piilopullo jää turvatarkastukseen, saa hyvästä yrityksestä puolet pisteistä.

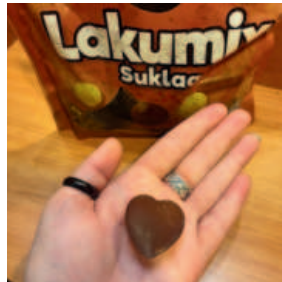
Tällä kertaa risteilyn turvatarkastus oli odotettua leppämpi, ja risteilemään olisi todennäköisesti päässyt vaikka viinapullo kädessä. Toisaalta ennalta kerrotut säännöt olivat kaikille samat, ja nyt riskinotto saattoi kannattaa suuremman määrän osalta (niin kilpailun pisteiden kuin illan juomienkin kannalta). Mutta sen enempiä jaarittelematta, siirrytään tuloksiin ja selvitetään kelle kuuluu tarjolla ollut huono maine ja kyseenalainen kunnia.

Ahu hyytelöi viinasta karkkeja,
jolla pisteitä sai

$1,8 \text{ dl} \times 4,8 = 8,64 \text{ pistettä}$

Kaapro kuljetti pikkupullot vyön
alla, ja näin keräsi itselleen

$1,2 \text{ dl} \times 3 = 3,6 \text{ pistettä}$

Johannes osallistui kilpailuun hammastahnatuubiin tyhjennetyllä pikkupullolla. Tämä Jammastahnaksi nimetty keino keräsi tyylikkyyskertomien viisi, jolloin kokonaispisteet ovat

$0,4 \text{ dl} \times 5 = 2 \text{ pistettä}$

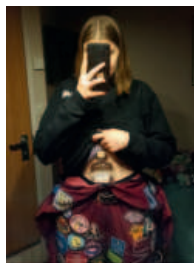
Enni läpäisi turvatarkastuksen klassisella keinolla viinapullo vyön alla, jolla pisteitä kerättiin $5 \text{ dl} \times 2,88 = 14,4$ pistettä

Aku käytti suhteita, ja tutun työntekijän kautta sai laivalle pari pulloa, joilla pisteitä kertyi $4 \text{ dl} \times 3,5 = 14$ pistettä

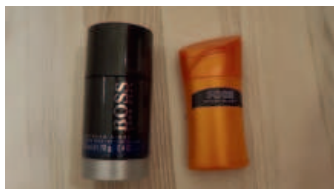

Päätoimittaja osallistui perinteisellä viina rasvapullossa -taktiikalla, joka tuotti $0,4 \text{ dl} \times 4 = 1,6$ pistettä

Jonilla viinapullo kulki turvatarkastuksen läpi repun piilossa olleessa pohjataskussa, ja pisteitä tuli $2 \text{ dl} \times 2 = 4$ pistettä

Olli oli soveltanut tuttua saippuapullokikkaa deodoranttiin, ja näin tarkastuksen läpi kulki kahdessa oletettavasti kyseenalaisen makuisessa purkissa $1,25$ desiä. Pisteytys on siis $1,25 \text{ dl} \times 4,5 = 5,625$ pistettä

Luukas pääsi tarkastuksen läpi kossupullon kanssa, ja keräsi näin $3,5 \text{ dl} \times 2,5 = 8,75$ pistettä

Toimittaja itse sovelsi rasvapurkki kuljetusta työntämällä pikkupullo ja rasvatuubien päästä sisään. Lepsu tarkastus mahdollisti myös soijakastikepullon viennin risteilylle, ja viinaa kulki myös lahjakääreeseen paketoituna. Pisteytyksen kaava onkin sitä myöden $0,8 \text{ dl} \times 4 + 1,5 \text{ dl} \times 4,5 + 0,5 \text{ dl} \times 2 = 10,95$ pistettä

Tulostaulukon perusteella määrä korvasi laadun, ja suurimmat pisteet saatiin suurimmalla määrällä. Onnittelut maineesta ja kunniaista Ennille.

-Åskari

Suuri lonkero tasting on suoritettu 10:n erilaisen perus lonkeron sokkotestinä. Kukaan arvostelijoista ei tiedä etukäteen mitä lonkeroa on juomassa, mikä tekee arvostelusta vaikeampaa ja lonkeroa arvostellaan pelkästään maun perusteella.

Arvostelijoina toimivat Kasper Mäkinen, Miku Mannonen, Tuukka Reinisalo, Tuulia Kähkönen ja Antton Maunuksela. Juomien kaatajana ja samalla virallisena valvojana toimii Oona Lehtonen.

Juomien arvosana on keskiarvo, joka on muodostunut kaikkien arvostelijoiden antaman arvosanan perusteella. Jokainen on antanut myös arvauksensa mitä kyseinen juoma saattaisi olla.

1. A. Le Coq (ABV. 4,7%) avg. 3,6/5

Tuukka, arvaus: Hartwall Original 0%

-Pyöräytystesti indikoi juoman olevan sokeripitoista, lasiin jää selkeä vana.

-Greippinen maku.

-Ei anna ginin vivahdetta.

Miku, arvaus: Rainbow Long Drink Greippi

-Hyvä perus lonkeron maku iskee esille heti kun lonkeroa kaataa suuhun.

Jälkimakua ei ole lainkaan mutta lonkeroksi oikein maistuva.

Antton, arvaus: K-Menu

-Alkoholin maku ei kauheasti puske läpi. Miellyttävän greippinen tuoksu, maku oisi voinut olla vahvempi.

Tuulia, arvaus: A. Le Coq

-Hyvänmakuinen ja alkoholittoman makuinen. Ei pahaa jälkimakua. :)

Kasperi, arvaus: Pirkka Lonkero

-Voisin ostaa, alkoholi ei maistu, eikä mitään jälkimakuna.

2. Hartwall Original 0% (Alkoholiton, ABV. 0%) avg. 2,2/5

Tuukka, arvaus: A. Le Coq

-Sokerinmäärä selkeästi pienempi.

-Hiton laimee.

-Suuhun tulee Xtra lightille ominainen lima.

Miku, arvaus: Hartwall Original 0%

-Todella hapokas, maultaan aika mieto. Jälkimakua löytyy jo jonkun verran.

Antton, arvaus: Hartwall Original 0%

-Laimea haju, maku ja paljon hiilihappoja. mitäänsanomaton.

Tuulia, arvaus: Hartwall Original 0%

-En jois, koska alkoholiton, limainen ja jotenkin huono.

Kasperi, arvaus: Hartwall Original 0%

-Paljon hiilihappoja, mauton.

3. K-Menu (ABV. 5,5%) avg. 0.3/5

Tuukka, arvaus: K-Menu

- Tosi sakee väri. Sokeria on, mut vähän.
- Maku aika huono, vähä kiljuinen jälkimaku.
- Selkeästi maistuu alkoholi. 5,5%

Miku, arvaus: K-Menu

- Aivan järkyttävä jälkimaku. Ei voi lonkeroksi edes kutsua.

Antton, arvaus: X-Tra Long Drink Light

- Karsea.

Tuulia, arvaus: X-Tra Long Drink Light

- Paska ja en juo enää ikinä.

Kasperi, arvaus: K-Menu

- Juomakelvoton.

4. Hartwall Original Longdrink (ABV. 5,5%) avg. 2.8/5

Tuukka, arvaus: Hartwall Original Longdrink White Label

- Aika sokeriton, ei merkittävää vanaa, lievä makeutusaineen maku.
- Lievästi laimee.
- Alkoholinmaku indikoi 5,5%.
- Jotenkin tuttu.

Miku, arvaus: Hartwall Original Longdrink White Label

- Hyvä maku, jälkimaku on hapan. Jatsoon.

Antton, arvaus: Rainbow Long Drink Greippi

- Ihan miellyttävä vähän hapan jälkimaku.

Tuulia, arvaus: Hartwall Original Longdrink White Label

- Hiekkainen maku.

Kasperi, arvaus: Hartwall Original Longdrink White Label

- Ihan perus, mitäänsanomaton.

5. X-Tra Long Drink Light (ABV. 4,7%) avg. 2.8/5

Tuukka, arvaus: Pirkka Lonkero

- On muuten paljon sokeria.
- Mitä enemmän juo sitä paremmaksi maku tulee, tosin outo maku.

Miku, arvaus: Pirkka Lonkero

- Todella sokerillinen ja makea. Hyvä maku ja jälkimakua löytyy.

Antton, arvaus: Pirkka Lonkero

- Esanssinen maku, ällömakea, todella vähän hiilihappoja.

Tuulia, arvaus: K-Menu

- Tosi makee. Aluks paska maku, mutta sokeri peittää sen.

Kasperi, arvaus: X-Tra Long Drink Light

- Mitä enemmän juo sitä paremmaksi muuttuu, haju aivan karmiva, vitusti sokeria.

6. Karlens (Lidl) (ABV. 5,5%) avg. 3.1/5

Tuukka, arvaus: Rainbow Long Drink Greippi

- Sokeria löytyy, mutta ei läheskään niin paljoa mitä edellisessä.
- Ei älyttömästi viinaa.
- Sopivasti greippisyystä.

Miku, arvaus: Karlens (Lidl)

- Hapokas hyvä maku.

Antton, arvaus: Karlens (Lidl)

- Miellyttävän raikas vähä. sitruksinen maku.
- Kivasti hiilihappoja eikä liian makea.

Tuulia, arvaus: Pirkka Lonkero

- Sitruksinen, erilainen ja hyvä.

Kasper, arvaus: Rainbow Long Drink Greippi

- Sitruksinen, ginin tuoksuinen.

7. Hartwall Original Longdrink White Label (ABV. 5,5%) avg. 4.1/5

Tuukka, arvaus: KOFF Long Drink

- Sokerii on mut ei liikaa.
- Tuttu maku, mieltä itsesi Ilonaan ihan helvetin kannissä ja meet tilaa Lööongerön.
- Kyl se Kohfi. Perus-lonkku.

Miku, arvaus: KOFF Long Drink

- Paras tähän mennessä, alku ja jälkimaku hedelmällinen.

Antton, arvaus: KOFF Long Drink

- Baarilonkerovibes.

Tuulia, arvaus: KOFF Long Drink

- Ihanku Ilonassa tilais lonkeron. Tosi hyvä perus [lonkero].

Kasper, arvaus: KOFF Long Drink

- Hyvä perus lonkero.

8. Pirkka Lonkero (ABV. 4,7%) avg. 1.2/5

Tuukka, arvaus: X-Tra Long Drink Light

- Sokeria on, mut ei maistu.
- Taas on vähän leipänen jälkimaku, ihakuin joku käyttämällä valmistettu kilju.

Miku, arvaus: A. Le Coq

- Sokerillinen, suht mauton, giniä ei juurikaan.

Antton, arvaus: A. Le Coq

- Laimea täysin mitäänsanomaton.

Tuulia, arvaus: Rainbow Long Drink Greippi

- Hajuton, mauton, lisäaineeton, vegaaninen, sokeriton, gluteeniton...

Kasper, arvaus: A. Le Coq

-

9. KOFF Long Drink (ABV. 5,5%) avg. 4.3/5

Tuukka, arvaus: Hartwall Original Longdrink

- Sokeri sopivasti.
- Maku ja haju hillitty.
- Antaa hartwall viboja.

Miku, arvaus: Hartwall Original Longdrink

- Parasta paskaa.

Antton, arvaus: Hartwall Original Longdrink

- Miellyttävä, kaipaisi vähän happamuutta.

Tuulia, arvaus: Hartwall Original Longdrink

- Tuttu.

Kasper, arvaus: Hartwall Original Longdrink

- Perus hyvä, hajuton.

10. Rainbow Long Drink Greippi (ABV. 4,7%) avg. 0.5/5

Tuukka, arvaus: Karlens (Lidl)

- Ei mitään sokeria.
- Hyi v*ttu mikä haju.
- Hyi v*ttu mikä maku.
- Hyi v*ttu.

Miku, arvaus: X-Tra Long Drink Light

- Todella mieto.

Antton, arvaus: Hartwall Original Longdrink White Label

- Kitkerä jälkimaku, halpa.

Tuulia, arvaus: Karlens (Lidl)

- Huono.

Kasper, arvaus: Karlens (Lidl)

- Maistuu Lidlin varastolta, viemäristä alas.

Näin yhteenvedon aluksi: Parhaimmat pisteet 3/10 arvauksissa saivat Kasper ja Miku, mikä kertoo siitä että sillä ei ole vitunkaan väliä mitä harmaata taikajuomaa laitait suuhusi, kunhan jätät Rainbowin ja K-menun takaisin hyllyyn. Muut juomat menivätkin kurkusta alas tavalla tai toisella. Muilla suorittajilla pisteet jäivät 1-2 tasolle, eli parannettavaa löytyy jokaisella, kenties seuraavassa numerossa otamme revanssin, koska hampaankoloon todellakin jäi niin sanottua ikävää jälkimakua ja mielipahaa.

Suurinpiirtein kaikilla arvuuttelijoilla menivät premium juomat sekaisin, eli KOFF, Hartwall Longdrink ja Hartwall white label, eli kyllä sen premikan sieltä taikajuomien joukosta maistaa, mutta SUURENA yllättäjänä kaikkien odotusten vastaisesti Xtraan lonkero nousi yllättävän korkealle arvostelijoiden listoilla. peräti keskiarvolla 2.8/5. Myös lidlin Karlens saa ison + merkinnän, vaikkakin se hieman kalliimpaakin on verrattuna Xtraan.

Suuri Lonkero Tasting oli kokonaisuudessaan onnistunut ja tulevissa numeroissa voimme nähdä jatkoa, vaikkakin juomat saattavat muuttua.

ATLAS anime nurkkaus #3: Delicious in Dungeon eli DUNGEON MESHI

Tällä kertaa hypätään vanhan animen maailmasta modernimpaan, sillä Dungeon Meshi on alkanut ekan kautensa jo Netflixissä. Itse olen lukenut mangan pari kertaa jo läpi, joten tämä tulee olemaan oikeastaan manganurkkaus, mutta en ala harrastamaan elitismää kuvakirjojen lukemisesta tässä painoksessa :^)

Kyseessä on siis kevytsydäminen fantasia komedia seinen (nuorten aikuisten sarjis). Pitkäaikaisena pöytäroolipeli-harrastelijana olin ollut tietoinen Dungeon Meshistä jo vuosia, kun porukka postaili sarjispanelleja meemeinä irtonaisena kontekstistaan. Tämä ei onnistunut varsinaisesti herättänyt mielenkiintoani sarjaa kohtaan. Toissaksenä kuitenkin tarvitsin hieman ajankulua ja inspiraatiota omaa dnd kampaniaani varten, joten aloin lukemaan.

Tarinahan kertoo perus D&D tyylisestä dungeon-seikkailija porukasta, johon kuuluu Laios (ihminen), Marcille (elffi), Chilchuck (puolituinen) ja Senshi (kääpiö) (lisäksi porukkaan myöhemmin liittyy kissatyttö mijäy :3). Yhden epäonnistuneen lohikärmes metsästyreissun jälkeen lähtee pelastamaan/herättämään henkiin Laiosin siskoa dunkun syvemmältä leveliltä lohikäärmeen mahasta ennen kuin hänen jäänteensä sulaa täysin. Heillä ei ole kuitenkaan rahaa maksaa ruuasta ja muista tarvikkeista, joita tarvitaan dungeon seikkailmiseen. Täten he päättävät enemmän tai vähemmän innoissaan syömään monstereita. Alkuun on jonkun verran lukuja slice-of-life komedia tyylisesti, kun porukka tekee tietään alemmas dungeonissa oppien sen sisäisestä ekosysteemistä, monstereista, niiden kokkaamisesta sekä toisistaan :) Pitkin näitä lukuja kuitenkin kannattaa pitää silmällä tiettyjä toistuvia elementtejä, sillä ne alkavat rakentaa Dungeon Meshin oikeaa tarinaa, joka sitten potkii kovaa sisälle ensimmäisen viidenneksen jälkeen.

Kyseessä on siis tietynlainen parodia/rakkauskirje D&D tyylisestä dungeon fantasia seikkailusta. Millekkään tietyille säännöille tämä manga ei kuitenkaan perustu vaan on ihan oma juttunsa. Perus set-up on kuitenkin hyvin lähellä itse edesmenneen herra Gygaxin AD&D DMG:ssä kuvailemaa kampania mallia. Itse Dungeon on "hullun velhon ohjaama" systeemi, joka muuttuu ja muovautuu tarinan edetessä. Siellä seikkailee muitakin tiimejä, joilla on omat tavoitteensa. Tarinan pieni fokus piste monstereiden kokkaamisesta laajenee luonnollisesti maailman politiikkaan, sosiaalsiin ongelmiin eri fantasiarotujen välillä, sekä itse tarinan synkempiin elementteihin.

Kaikin puolin Dungeon Meshi on miellyttävää luettavaa alusta loppuun. Piirrostyylillä on charmikas, tarina monitasoinen (heh höh), hahmot söpöjä, maailma mielenkiintoinen ja ennen kaikkea ei ole mikään saatana isekai paska. Eli lämpimästi suosittelen vaikkapa katsomaan nopee Netflix adaptaatiota.

Arvosana: "welcome on the path to Dungeon Meshenlightenment, so long as they wear the regulation uniform."

the uniform in question:

Kirjoittanut: Mikko Lahti

LEFFANURKKAUS

ELOKUVA: NAHKAKÄVELIJÄT (2024)

GENRE: KAuhu

TÄMÄ ARVOSTELU SISÄLTÄÄ JUONIPALJASTUKSIA

Tiistaina 20.2.2024 Päästiin todistamaan Suomalaista elokuva-historiaa, kun palkintoja voittaneen Skinwalker- lyhytelokuvan jatko-osa, Nahkakävelijät sai ensi-iltansa. Atlaksen Elokvapiireissä Nahkakävelijät oli ehdottomasti yksi tämän vuoden kuumimpia puheenaiheita ja odotettavissa oli box office hitti.

Elokuva jatkaa Skinwalker- leffan tiimoilla kuumottavien nahkakävelijöiden parissa. Oulunsalon harmaat- tapausta tutkimaan lähtevän ryhmän rooleissa nähdään aiemmasta osasta tutut näyttelijät. Elokuvan draaman kaari kuitenkin rakentuu aiempaa osaa luontevammin, johtuen pitkälti pidemmästä esitysajasta. Viihyttävät äänitehosteet sekä suhteellisen kevytmielinen tunnelma pitävät katsojan mielenkiinnon jännitteiden kiristymiseen asti, jolloin leffassa tapahtuu täydellinen mood shift. Oulunsalon metsään tultaessa kaos pääsee valloilleen. Oulunsalon jälkipuinti jättää katsoja miettimään, lähtikö metsästä mukaan vanha ystävä, vaiko kenties jotain muuta?

-Antton

Motivaatiopula?

Meillä kaikilla on joskus (tai vähän useammin) päiviä, jolloin hyödyllisten asioiden tekeminen tuntuu ylitsepääsemättömän vaikealta. Oli kyse sitten opiskelusta, siivouksesta tai mistä tahansa muusta, välillä on liki mahdotonta löytää syitä aloittaa. Joskus on ihan okei valita sekin vaihtoehto, ettei tee mitään, mutta yleensä motiiveja aloittamiselle on useita. Tilanne on tuttu myös minulle ja motivaatiopulan vaivatessa yritänkin muistaa käyttää kelvollisiksi todettuja keinoja sen palauttamiseen. Seuraakin muutama hyödyntämistäni vinkeistä.

kokeileminen omalla vastuulla!

toimitus ei vastaa mahdollisista seurauksista

1. Aloita. Kuulostaa helpolta, vaikea toteuttaa. Joskus riittää se, että alkaa tehdä jotain, ei välttämättä edes sitä mitä piti. Lopulta sitä löytää itsensä sieltä, missä pitikin olla.
2. Inspiraatiota ei kannata jäädä odottamaan, mutta jos se iskee, pitää siihen ehdottomasti tarttua. Riippumatta ajasta ja paikasta.
3. Maiseman vaihtaminen auttaa. Opiskella voi uudessa paikassa, mutta jos hommat ovat sidoksissa tiettyyn paikkaan, kannattaa käydä ensin ulkona. Aina ei tarvitse edes siirtyä paikasta toiseen, mielentilan vaihtaminenkin auttaa, jos siinä sattuu onnistumaan.

4. Ympäroï itsemi ihmisillä, jotka lisäävät motivaatiota (jos tämänhetkinen sijaintisi ei tarjoa tähän mahdollisuutta, suosittelen palaamaan kohtaan 3). Hyvä keskustelu auttaa aina, mutta jos juttuseuraa ei löydy oikeista ihmisistä, voi inspiraatiota hakea myös valitsemaltaan somealustalta. Tässä kannattaa kuitenkin olla varovainen, ettei kallisarvoista aikaa kulu liikaa.

5. Muista pitää tavoitteesi kirkkaina mielessä. Aina välillä on ihan hyvä muistuttaa itseään siitä, mitä tavoittelee. Jos hyviä syitä ei ole tai niitä ei muista, ei tule nähtyä vaivaakaan.

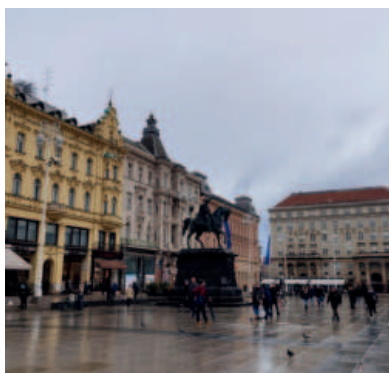
6. Toisinaan motivaatio on ollut hukassa niin kauan, että huomaat olevasi tilanteessa, jossa deadline on päässyt hiipimään uhkaavan lähelle tai vieraat näkyvät jo ikkunasta. PAKKO onkin loistava motivaattori. Sen käyttäminen edellyttää usein kuitenkin pitkällistä viivytelyä ja siitä aiheutuvia stressitiloja (paitsi jos olet oikein onnekas). En suosittelen kokeilemaan.

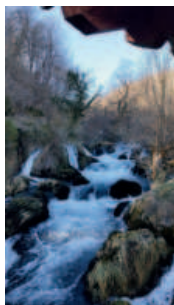
Kirjoittaja kärsii herkästi uusiutuvasta motivaatiopuutoksesta ja toimii parhaiten korkeapaineessa.

EGEAn matkassa Balkanilla

Huhuh. Viimein toivuttu EGEA-matkasta Banja Lukaan. Niin se oli kuukausi sitten. No eei aivan mahtava reissu oli. Viikon reissu, joka veti kyllä vertoja mun kuukauden interrailille. On niin erilaista matkustaa, kun on kavereita mukana ja vielä paikallisiakin, jotka näyttää paikkoja. Ja parhaintahan on uudet kaverit. Matka alkoi hyvin, suorat lennot Oulusta on luksusta. Ensiksi yövyttiin pari yötä hostellissa Zagrebissa. Siellä paikalliset Egealaiset esitteli meille kaupungin nähtävyydet ja opiskelijabileet. Mun rankin ilta koko matkalla jo ekana päivänä, koska juomat nii vitun halpoja. Sitten olikin aika lähteä kohti Bosniaa. Pikkusella bussilla mentiin niin että rämisi. Sitten jäätiin 3 tunniks rajalle jonottamaan, kunnes matka jatkui kyykkyvessojen kautta kohti Banja Lukaa. Burekia ja rakijaa nassuun, tutustumista porukkaan ja sitten nukkumaan meidän aivan mahtaviin lukaaleihin. Vuokratut huoneistot, missä saatiin olla ihan rauhassa. Kyllä vähä tuntuu pahalta laittaa heidät nukkumaan patjoilla.

Ensimmäisenä päivänä saatiin mahtava kierros kaupungista ja sen historiasta.

Toisena päivänä käytiin reippailemassa todella upeissa luonnonmaisemissa, jonka jälkeen syötiin perinteistä ruokaa.

Kolmantena päivänä saimme esittelyn heidän yliopiston kampuksesta ja päästiin uutisiin (mä kyllä menin piiloon). Viimeisenä päivänä he veivät meidät vielä pikkukylään ihmevesi kylpylään rentoutumaan ja parantumaan.

Itse en valitettavasti kylpylöistä tai uimahalleista pidä, joten pari meitä lähti kiertämään tätä mystistä kylää. ”Matkustan ympäri Bosniaa, taskussa 5,5 markkaa vaan, jos mua pikkasen onnistaa niin kaupan missä kortti käy löytää saan.” (Löytyi).

Käytiin myös paljon baareissa, kuunneltiin live musiikkia ja syötiin täyttävää ruokaa (ja yllättävän hyvää mullekin nirsolle, joka on just semmonen joka ottais ravintolassa kanaa ja ranskalaisia). Ja istuttiin tupakanhajussa, oltiin sitten sisällä, ulkona, baarissa, junassa, asunnossa. Se oli kyllä aika kulttuurishokki. Kuten sekin, että leipää saa, mutta ei voita.

Nyt matkan stressaavimpaan hetkeen, paluumatkaan. Viis minuttia kerittiin bussissa matkustaa, kunnes rengas puhkes. Kaks tuntia tyypit seiso ulkona juomassa kahvia ja polttamassa. Sitten aamu viideltä, kun olis pitänyt olla jo Kroatian puolella, päästään jatkamaan matkaa. Eikä sille yhtään varma, että ehditäänkö enää lennoille.

Unettomina, nälkäisinä ja vessa hätäisinä stressataan koko matka, miten tapahtuu. Tunti jäljellä ja tajutaan, ettei aamuruuhkassa ole mitään mahdollisuutta ehtiä Zagrebiin ja sieltä vielä lentokentälle. Mutta matkan pelastaa kielitaito. Yksi meistä puhu saksaa, jota bussikuski osasi jollain tavalla ja ihmeellä päästiin pysähtymään motarin ensimmäiselle bussipysäkille.

Muutaman taksisoiton ja Uberin tilauksen jälkeen saatiin yksi taksi paikalle, lahjonnalla kaikki viis sisälle ja täysii kentälle. Juostaan lentokentän saatana viimeiselle portille, joka meni heti kiinni, kun viimeinen meistä ehti läpi. Sitten pysty huokaista ja nukkua.

Siinä mun kokemus matkasta, toisillahan voi olla ihan erilainen, mutta jos ne ei valehtelee niin kaikki kyllä tykkäs paljon. Ja ehdottomasti sunkin kannattaa lähteä mukaan EGEA-vaihtoihin. Tommosta kokemuksta on vaikee saada sitten ku valmistuu. Nyt odottelemaan Banja Lukalaisia Suomeen.

Kunniamaininnan ansaitsee makkarat, ćevapčići ja erityisesti matkan vanhat ja uudet kaverit!!!

-Ulrich

TAKAKANSI

